

I./2020

POROČILA IZ SVETA ZA OTROKE

Krščanska adventistična cerkev v RS
Ljubljana 2019

4. januar 2020

BOG V DOMU
Samko Polhoš, 12 let, Slovaška

Babica in 5-letni Samko sta se v soboto zjutraj ustavila na neasfaltirani cesti in gledala, kako je na ducate ljudi drlo v družinsko hišo Mižigarjev. Gneča v njihovi romski vasi na Slovaškem je pomenila samo pretep.

Babica je bila radovedna in zato je Samka potegnila za sabo proti hiši. Hotela si je ogledati pretep. Toda v hiši se nihče ni pretepal. Namesto tega se je petdeset ljudi gnetlo v veliki dnevni sobi. Peli so pesmi o Jezusu in molili. Samko je pozorno opazoval. Všeč so mu bili. Po približno dveh urah se je srečanje končalo in babica je rekla, da je čas, da se odpravita.

Oče je bil zelo jezen, ko ju je zagledal. Zadnji dve uri ju je iskal, hodeč od hiše do hiše v Rakúsyju.

“Kje sta bila?” je jezno vprašal oče, “kam vaju je odnesel Satan?”

“Šla sva v Mižigarjev dom,” je babica mirno odgovorila.

“Kaj sta tam počela?” ni odnehal oče. Slišal je, da imajo tam kristjani bogoslužje ob sobotah. »Hudiči živijo v njihovem domu.«

»Ne, ne, prav lepo so peli,« je dejala babica, »gotovo Bog prebiva v njihovem domu.« »Ne, to mora biti Satan,« je rekel oče. Ni želel več razglablјati o tem.

Babica je obnemela, Samko pa ni mogel ostati tiho. Med hojo okoli hiše je pel pesmi, ki jih je slišal o Jezusu. Šel je k očetu.

“Očka, rad bi te odpelјal v tisto hišo naslednjo soboto, da lahko sam vidiš, kaj se tam dogaja,« je rekel. »Ne,« je rekel oče, »ne bom šel.« Toda ko je napočila sobota, se je Samko vrnil k očetu: »Pojdiva v tisto hišo,« je dejal. Ko je oče nasprotoval, ga je deček prijel za roko.

»Pojdiva,« je vztrajal.

Oče je šel. Visoki mož in deček sta se z roko v roki odpravila v hišno cerkev. Babica je že sedela v hiši, ko sta oče in Samko prispela, toda niso se videli zaradi velike gneče. Oče in Samko sta stala, naslonjena na steno in poslušala petje. Nenadoma je začel oče jokati.

Solze so ga presenetile. Bil je trden mož, ki nikoli ni jokal. Celo, ko so mu umrli stari starši, ni potočil solze.

Tudi Samko je bi presenečen. Nikoli prej ni očeta videl jokati.

V množici je babica zagledala očeta, kako joka. Tudi sama je začela jokati.

»Neki dan bo postal kristjan,« si je mislila in solze sreče so polzele po njenih licih.

Tisto popoldne je babica očeta vprašala: »Kdo misliš, da je bil navzoč v tisti hiši? Satan ali Bog?« Oče sploh ni bil v dvomih. »Prepričan sem, da tam prebiva Bog,« je dejal.

Ni mogel razložiti, zakaj je jokal, toda v njem se je nekaj spremenilo. Od tistega dne je prenehal piti alkohol in kričati na mamo ter otroke. Začel je brati Sveto pismo od začetka, od Prve Mojzesove knjige. Sveto pismo je bral šest mesecev in pogosto kadil med branjem. Nato se je nenadoma odpovedal cigaretam.

Oče ni želel za družino porabiti nič od denarja, ki ga je prislužil z opravljanjem priložnostnih del. Sedaj pa si je našel redno zaposlitev kot drvar in začel skrbeti za družino. Prav tako je prenehal hoditi ven s prijatelji in namesto tega preživljal čas z mamo, Samkom in njegovima sorojencema.

Po prvem obisku hišne cerkve je začel vsako soboto redno prihajati. Po dveh letih se je krstil v Krščanski adventistični cerkvi. Tudi mama in babica sta se krstili isto soboto.

Samko, ki je sedaj star 12 let, se tudi želi krstiti. Vsako soboto se z očetom, mamo in babico odpravi v novi molitveni dom Krščanske adventistične cerkve, ki so ga v njegovi vasi zgradili leta 2018. Pripoveduje, da Bog živi v njegovem domu.

»Življenje je sedaj lepše,« pravi, »očče nam bere Sveto pismo in hodi v službo, da lahko skrbi za nas.«

Del daru trinajste sobote bo pomagal financirati program za ogrožene otroke v Samkovi cerkvi Rakúsy na Slovaškem. Hvala, ker načrtujete radodaren prispevek.

11. januar 2020

MOLITEV ZA OČETA

Dominika Gaborova, 15 let, Slovaška

Najbolj popularna športa v Slovaški sta hokej in nogomet.

Dominika Gaborova je hotela čim prej povedati očetu o Jezusu. Potem ko se je udeležila bogoslužja v Krščanski adventistični cerkvi, je stekla skozi domača vrata v njihovem domu v Rakúsyju, v romskem naselju na Slovaškem, in pozdravila očeta.

»Verujem v Jezusa!« je vzkliknila.

Oče se je obrnil. Ni hotel poslušati. To je Dominiko razžalostilo. Nato je prišel stric Robert na obisk. On je bil adventist in oče ni mogel zavrniti, da bi ga poslušal.

»Ali se spominjaš, kako sem jaz živel?« je vprašal stric Robert in nadaljeval, »toda ne živim več tako, ker mi je Jezus pomagal, in moje življenje je sedaj veliko boljše.«

Oče je vedel, da stric Robert govori resnico. Zato je sprejel njegovo vabilo k svetopisemskemu proučevanju pri sosedih. Med obiskovanjem svetopisemskih proučevanj je tudi oče začel verovati v Jezusa. Prenehal je kaditi, piti in kockati. On in Dominika, ki je bila takrat stara 12 let, sta se skupaj krstila. Dominiki je bil vseč njen novi oče. Zjutraj in zvečer sta skupaj molila in brala Sveto pismo. Ob sobotah sta se udeleževala bogoslužij.

Neko soboto pa se je oče sprl z nekom v cerkvi. Naslednjo soboto ni hotel iti v cerkev in zopet je začel kaditi, piti in kockati.

To je Dominiko zelo razžalostilo. Molila je, da bi se oče vrnil k Bogu.

»Moj Bog, rotim te, da očetu pomagaš prenehati kaditi,« je molila, »prosim, da bi se oče vrnil v cerkev, da bomo lahko zopet hodili v cerkev kot družina.«

Vsak dan je molila. Vsakič, ko je brala Sveto pismo, je očetu govorila o tem, kar je prebrala. Pozorno ji je prisluhnil.

Nekaj mesecev je minilo in oče je prenehal kockati. Potem pa je poklical Dominiko, ko se je odpravljala v cerkev.

»Počakaj me, s tabo grem,« je rekel.

Dominika je bila presrečna. Bog je uslišal njene molitve.

Še naprej je molila za očeta in še naprej je z njim govorila o svetopisemskih besedilih. Neki dan je prebrala 1 Kor 13 in dala Sveto pismo očetu, da je lahko tudi on prebral to poglavje.

Oče je začel med branjem jokati. Dominiko so njegove solze presenetile. Bil je velik, močan mož in nikoli ga ni videla jokati. Oče je bral: »Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje. In največja od teh je ljubezen.«

Močno je objel Dominiko. »Hvala,« je dejal, »hvala, da si mi pomagala najti pot nazaj k Bogu.«

Danes gre oče kdaj pa kdaj v cerkev in še vedno kadi. Toda čuti veliko potrebo, da bi srce zopet popolnoma izročil Bogu. Sosega, ki je adventistka, ga redno obiskuje in ga vedno spominja na to, da ni oče le Dominiki, marveč tudi petim mlajšim sinovom in hčeram.

»Ali ne vidiš, da je življenje z Bogom boljše kakor brez njega?« pravi. Mama ni adventistka, a si tudi želi, da bi se oče vrnil k Bogu.

»Bil si boljši človek, ko si hodil v cerkev,« mu pravi.

Dominika vsak dan moli za starše, da bi popolnoma izročili srce Bogu. »Bogu sem zelo hvaležna, ker vidim, da nam pomaga,« pravi.

To četrtoletje bo del daru trinajste sobote pomagal financirati program za ogrožene otroke v Dominikini cerkvi Rakúsy na Slovaškem. Hvala, ker načrtujete radodaren prispevek.

18. januar 2020

BREZ HRANE

Larisa Abajyan, 14 let, Češka

Adventistične traktate v češčini je že leta 1890 izdala Založniška hiša Hamburg. Češki baptist po imenu Anton Simon je bral te traktate in še isto leto postal adventist ter takoj prevedel še druge traktate. Po vrnitvi na Češko se je naselil blizu Prage. Njegovi družinski člani so bili dejavni misijonarji in kmalu pripomogli k spreobrnitvi mnogim znancem in sosedom.

Neki večer je oče med družinskim bogoslužjem povedal, da se želi ljubljena teta ločiti na Češkem. Z mamo sta se odločila, da bosta ves naslednji dan molila in se postila. Trinajstletna Larisa Abajyan je spregovorila: »Tudi jaz bi se rada postila in molila,« je dejala.

Oče je počasi odkimal. »Premlada si,« je dejal. »Ampak očka, stara sem že 13 let, ne 9 ali 5 kakor brata. Res bi rada molila in se postila za teto,« je moledovala Larisa. Oče in mama nista bila prepričana, toda Larisa je kar naprej moledovala. Oče je na koncu le privolil. Zjutraj se je Larisa spomnila, da se je odločila, da ničesar ne bo pojedla ves dan. Namesto tega bo pila vodo in molila, da bi si teta premislila. Najprej je molila: »Prosim, reši njeno družino, Gospod, tebi ni nič nemogoče.«

Nato je popila velik kozarec vode. Potem se je pridružila družini pri jutranjem bogoslužju in vsi so molili za teto.

Ko sta Larisina brata stekla v kuhinjo zajtrkovat, je šla v svojo sobo, da ju ne bi gledala pri jedi. Tam je brala Sveto pismo in molila za teto. Ko je slišala, da brata še vedno jesta, je vzela čopič in barvo ter naslikala visoka drevesa in vijoličaste gore.

Ko sta brata pojedla zajtrk, se je Larisa igrala z njima v dnevni sobi. Od časa do časa je tiho pri sebi molila za teto.

Ob času kosila jo je mama vprašala, kako se počuti.

»V redu sem, v redu sem. Ne skrbi. Uspelo bo,« je rekla Larisa.

Potem ko je popila kozarec vode, je šla nazaj v svojo sobo. Začela je čutiti lakoto. Nekaj časa je preiskovala splet in iskala podatke o Angliji. Želi si jo namreč obiskati.

Popoldne se je še igrala z bratoma, toda bila je že zelo lačna. Povedala je očetu. »Uspelo ti bo,« ji je dejal. Larisa je tiho molila za teto in si natočila kozarec vode. V času večerje je šla nazaj v svojo sobo in zložila perilo ter pospravila in obrisala mizo.

Pri večernem bogoslužju je družina molila za teto in se pogovarjala o preživetem dnevu.

»Kaj se je danes lepega zgodilo?« je oče vprašal Lariso.

»Srečna sem, da sem še vedno živa!« je odvrnila Larisa.

Naslednji dan je imel zajtrk boljši okus kakor kdaj prej. Čez nekaj dni je oče povedal, da se teta več ne želi ločiti. Larisa je bila zelo srečna.

Leto je minilo od Larisinega prvega posta. Sedaj pa moli in se posti približno dvakrat na mesec. Posti se lahko na različne načine. Lahko je brez hrane ves dan. Ali se ves dan odreka sladicam. Ali pa ves dan ne raziskuje po spletu. Ko se posti, moli za kaj posebnega – za družinskega člana ali za izpit ali pa za težavo v šoli. Povedala je, da lahko Bog odgovarja na čudovite načine.

Del daru trinajste sobote bo pomagal financirati programe za ogrožene otroke na Češkem.

Povej otrokom, kaj je rekla Larisa: »Tudi drugi otroci lahko postijo. Po dnevu posta boste zadovoljni s sabo in vaša vera v Boga bo zrasla, ko bodo vaše molitve uslišane. Poleg tega boste bolj cenili hrano. To je čudovita izkušnja!«

Imejte v mislih, da se lahko otroci postijo samo s privolitvijo staršev. Predlagajte, da lahko otroci molijo in se postijo tudi na druge načine, na primer tako, da se odpovejo sladici ali ne gledajo televizije ali cel dan ne uporabljajo družabnih omrežij. Otrokom povejte, da naj vsakič, ko želijo pojediti sladico ali iti na družabna omrežja, spomnijo Boga na svojo posebno prošnjo, ki so jo izrazili v molitvi. Imejte v mislih tudi to, da se Larisa pripravlja na krst zaradi svoje sošolke Yane, o kateri bomo brali naslednji teden.

25. januar 2020

MOČ ENEGA KRSTA

Jana Stojka, 14 let, Češka

Čehi so med drugim izumili strelovod, vijačni propeler, moderni kompas, obločno svetilko, sladkorne kocke, foto graviranje, plastični eksploziv semteks ter mehke kontaktne leče.

Kakšno moč ima en krst? Ko je bila Jana Stojka majhna, se je želela krstiti, toda starši so rekli, da je premlada. Pri trinajstih se je nenadoma spomnila svoje želje, da bi se krstila. Ni se le spomnila zamisli o tem. Napolnila jo je močna, neustavljiva želja.

»Želim se krstiti,« si je rekla.

Jana je začela hoditi na šestmesečno pripravo na krst v rusko govorečo Krščansko adventistično cerkev, ki jo je obiskovala njena družina v češki prestolnici Pragi. Sorodnikom in prijateljem je veselo pripovedovala o načrtu, da svoje srce izroči Jezusu.

Olga, 21-letna posvojena sestra v Ukrajini, je slišala novico in oznanila, da se tudi ona želi krstiti. Začela je obiskovati priprave na krst v Ukrajini in kovala načrte o potovanju v Prago, da se krsti skupaj z Jano.

Jana je bila navdušena, da se želi Olga krstiti. Zdaj je en krst prinesel še enega.

Ko se je bližal dan krsta, je Jana vabila sorodnike in prijatelje, naj pridejo takrat v cerkev. Povabila je tudi 17 sošolcev devetega razreda iz svoje šole, ki je edina adventistična šola v Pragi.

»Zelo se veselim svojega krsta,« je govorila Jana, »to je veliko praznovanje in veselilo bi me, če se ga udeležiš.«

Ravnatelj njene šole se je čudil njenemu obrazu, ko je govorila s sošolci, izmed katerih so bili mnogi pripadniki drugih krščanskih skupnosti ali pa sploh niso hodili v cerkev. Janin obraz je sijal od sreče.

Končno je napočila ta posebna sobota, 22. septembra 2018. Sorodniki in prijatelji so napolnili cerkev. Jana je bila presrečna. Ko je prišla iz vode, je ugotovila, da so se njene sanje uresničile.

Ko je pastor vprašal, kdo se še želi krstiti, je mlajša sestra Estera takoj skočila pokonci in stekla pred prižnico. Dve najstnici sta se ji pridružili. Jana je bila navdušena. Sedaj je en krst pomenil pet krstov.

Osem njenih sošolcev se je odzvalo vabilu na krst. Kmalu za tem so se trije od njih – dve dekleti in en fant – odločili, da se tudi oni želijo krstiti.

Jana je bila navdušena. Sedaj je en krst prinesel osem krstov. To pa še ni bilo vse.

Jana ima starejšo sestro, ki ji je ime Diana. Stara je 21 let in študira v Ukrajini. Diana je priptovala v Prago, da bi se udeležila sestrinega krsta. Po tem je dejala: »Veš, tudi jaz sem se želela krstiti.«

Mesec kasneje se je Diana krstila v Ukrajini.

In kakšno moč ima en krst?

Sveti Duh je uporabil Janino odločitev za krst, da se je dotaknil srca osmero drugih ljudi. En krst je prinesel devet krstov.

»Po mojem krstu so se za krst odločili tudi drugi,« pripoveduje Jana, »slava Bogu!«

To četrletje bo del daru trinajste sobote pomagal financirati programe za ogrožene otroke na Češkem.

1. februar 2020

KO SE JE SRCE USTAVILO

Naomi Felicia Maftai, 13 let, Romunija

Grad Peles Castle v bližini mesta Sinaia je bil prvi evropski grad, ki ga je v celoti razsvetljevala električna, pridobljena iz lastne elektrarne in z lastnim centralnim sistemom za ogrevanje, ki je bil zgrajen leta 1888 in je v uporabi še danes.

Naomi Felicia Maftai je zamujala v šolo v romunskem mestu Constanti. Ker je mislila, da je zamudila na jutranje bogoslužje, je odhitela naravnost v učilnico.

Učiteljica jo je pri vratih ustavila: »Moraš k bogoslužju,« je rekla.

Naomi se je obrnila in odhitela v bogoslužno dvorano. Čutila je, kako ji med tekom razbija srce. Ni pomislila, da bi se ustavila in si odpočila. Zelo je zamujala na bogoslužje.

V dvorani je gledala, kam bi se lahko usedla. Njen vid je postal zamegljen. Vse je postalo črno. Sošolka jo je ujela, da ni padla na tla. Nekdo je poklical šolsko medicinsko sestro. Naslednje, česar se je Naomi zavedela, je bilo to, da leži na postelji v prostorih medicinske sestre. Sestra jo je oživljala. Naomi je vstala in poskušala oditi.

»Uleči se moraš nazaj in počakati na reševalno vozilo,« je rekla sestra. Med Naomino nezavestjo je poklicala 112, številko za klice v sili.

Naomi se je zopet ulegla in njeno srce se je ustavilo. Od tistega trenutka naprej, ve le to, kar so ji pozneje povedali starši.

Ko je reševalno vozilo prispelo, sta bolničarja poskušala ponovno zagnati njeno srce. Osemkrat sta uporabila defibrilator. Njeno srce še vedno ni delovalo. Bolničarja sta jo izmenično poskušala oživiti. Minilo je deset minut, dvajset minut, nato trideset minut. Bolničarja sta bila izčrpana, toda nista odnehala. Po eni uri oživljanja je njeno srce začelo slabotno biti. Srčni utrip je bil dovolj močan, da sta jo odpeljala v reševalno vozilo. V bolnišnici so zdravniki vstavili cevke in ji zagotovili zdravilo za krepitev srca. Naomi se je ponovno zavedela in

slabotno poskušala odstraniti cevke. Sestra ji je dala pomirjevalo, da jo je zazibalo v umetno komo.

Zdravniki so se resno pogovorili z očetom in materjo. Povedali so jima, da si Naomi nikoli ne bo opomogla, ker se je njeno srce za tako dolgo ustavilo in njene možgane prikrajšalo za kisik.

»Če bo preživela, ne bo mogla več govoriti,« je rekel zdravnik, »ne bo vas prepoznala. Vedno bo priklopljena na aparate in ne bo zmožna normalno živeti.«

Po štirih urah se je Naomi zbudila. Sestra ji je obotavljajoče se zastavila nekaj vprašanj, da preveri, ali njeni možgani normalno delujejo.

»Kako ti je ime?« jo je vprašala.

»Naomi,« je odgovorila deklica.

»Kateri dan in datum je danes?«

»Petek, 3. marca,« je Naomi pravilno odgovorila.

Zdravniki so se gnetli ob njeni postelji, da izrazijo začudenje, ker je bila pri zavesti in govorila. Verniki so jo tisti večer obiskali in z njo molili. Naomi je bila zgovorna in vesela, kakor da se nič ne bi pripetilo. Čez deset dni je bila Naomi zopet v šoli. Učitelji in sošolci so bili osupli.

»Bogu ni nič nemogoče,« je rekla Naomi, »sedaj razumem, kaj pomeni, da Bog dela čudeže.«

Pred tremi leti je bil del daru trinajste sobote namenjen podpori cerkvenega programa za pomoč otrokom in mladini v Romuniji.

Hvala vam za dar.

8. februar 2020

ROPOTAJOČE KOLO

Borislav Mitov, 69 let, Bolgarija

Bolgari vsako leto na prvi marec praznujejo »dan babic«. Takrat si podarijo martenitsi – majhen okrasek, narejen iz belega in rdečega sukanca, običajno v obliki dveh lutk – moškega in ženske (Pizho je ponavadi bel, Penda pa je rdeča). Oseba mora ta okrasek nositi od dneva babic in vse dokler ne zagleda štoklje, lastovice ali cvetočega drevesa (oziroma do konca marca), kar predstavlja konec zime.

Trije adventisti so se usedli v avto in se odpravili proti Blagoevgradu, mestu na jugozahodu Bolgarije. Bili so komunistični časi in strog zakon. Oblasti niso dovolile stopiti v mesto adventističnemu pastorju, kjer je skupina petih Romov želela slišati Božjo besedo. Zato je Borislav Mitov, 35-letni romski adventist, povabil dva prijatelja, da sta se mu pridružila na 70-kilometrski poti iz Kjustendila.

Približno na pol poti je v avtu močno zaropotalo in ga močno zatreslo. Borislav je ustavil avto in skupaj s prijateljema so izstopili, da ugotovijo, kaj je tako zaropotalo. Opazili so, da se je nekaj zlomilo v področju prednjega kolesa na voznikovi strani.

»Ne moremo nadaljevati,« je rekel, »tukaj moramo popraviti avto.«

Ker je bil avto njegov, Borislav ni bil prepričan, ali sploh želi nadaljevati pot. Toda vera njegovega prijatelja je bila trdnejša. Rekel je: »Pojdimo. Bog nas bo blagoslovil.«

Borislav in skeptični prijatelj sta se obotavljala, toda tretji prijatelj ju je ves čas spodbujal.

Borislav je zagnal motor. Bum! Bum! Bum! Bum! Avto je glasno zaropotal in se močno zatresel.

Borislav je upočasnil. Bum! Bum! Bum! Bum! Zdelo se je, da postaja ropot glasnejši.

»Predvajajmo glasbo, da ne bomo slišali ropotanja,« je predlagal prijatelj.

»Ne, raje pojmo, da ga ne bomo slišali,« je rekel drug.

Možje so se odločili zapeti hvalnico. Ko pa so začeli peti, se je zgodilo nekaj neverjetnega. Glasni bum, bum, bum, bum je prenehal in avto se ni nič več tresel, tiho in tekoče je predel.

Ljudje so hrepeneče čakali na poučevanje Božje besede. Borislav se je zavedel, da je šlo za pomembno pot, ki jo je Satan poskušal preprečiti.

Po obisku je zvesti prijatelj dejal: »Ne čakajmo tu na popravilo avta. Zopet pojmo.«

Druga dva sta menila, da je to otročja zamisel. Toda ker sta videla, da je polnoč, sta sprejela njegov predlog, saj niso mogli narediti ničesar drugega.

Bum! Bum! Bum! Bum! Avto je rožljaj in se tresel. A brž ko so trije možje začeli peti hvalnico, je rožljanje in tresenje prenehalo.

Čez čas jih je začela premagovati utrujenost in prenehali so peti. Celo minuto so se vozili v popolni tišini.

Bum! Bum! Bum! Bum!

Možje so odprli usta in zopet začeli peti. Rožljanje in tresenje je prenehalo.

Borislav je veličino čudeža sprevidel šele, ko je avto odpeljal na popravilo k mehaniku. Ta je avto pogledal in rekel: »Tega avta niti pod razno ne bi mogli peljati tja in nazaj. Potem ko se je kolesni ležaj prelomil, bi se moralo prednje kolo zaskočiti po minuti ali dveh.«

Iz majhne romske skupine je zrasla krajevna Krščanska adventistična cerkev v Blagoevgradu, ki se še vedno shaja in raste še danes. Borislav se je odločil postati pastor.

Sedaj je star 69 in že upokojen, toda ni pozabil na ropotajoče kolo. Spominja ga na Jak 4,7, ki pravi: »Podvrzite se torej Bogu, Hudiču pa se uprite in bo od vas pobegnil.«

»Nauk, ki sem se ga naučil, je, da se moramo upreti Hudiču in bo pobegnil od nas,« pravi.

To četrletje bo del daru trinajste sobote pomagal zgraditi novo cerkveno stavbo za molitveni dom Krščanske adventistične cerkve Sofija Zahod v Bolgariji. Hvala, ker načrtujete darovati.

15. februar 2020

PES PO IMENU POGUM

Bojan Karl Smilov, 23 let, Bolgarija

Ivanovske skalne cerkve so cerkve, kapele in samostani izklesani v skalo. Od 13. do 17. stoletja so jame naseljevali menihi in v skalo izklesali celice, cerkve in kapele.

Dva mladeniča sta se odpravila po pohodniški poti, brž ko je jutranje sonce pokukalo izza visokih bolgarskih gora. Njun nahrbtnik je vseboval hrano, vodo, oblačila in šotor. To je bil tretji dan petdnevne odprave po gorovju Balkan. Prejšnji dan sta dosegla najvišjo točko, vrh Botev, in sedaj je bila pred njima devetinpoluturna pot, preden bosta zvečer razpela šotor.

Skoraj takoj, ko sta začela hoditi, je Bojan Karl Smilov opazil psa.

»Poglej to,« je Bojan rekel prijatelju Ljubu, »mogoče nam sledi do kraja, kjer se pot razdvoji na dve stezi.«

Pes je bil ogromen. Če bi stal na svojih zadnjih nogah, bi bil višji od Bojana ali Ljuba. Suho blato je viselo z njegovega košatega krzna. Bojan je psa poklical k sebi in z Ljubom sta ga potrepljala. Pes je pomahal z repom.

Mladeniča sta potrebovala dve uri, da sta prispela do kraja, kjer se pot razcepi na dve stezi. Teren je bil od tam dalje zelo strm in le s težavo sta se vzpenjala navzgor. Pes pa je brez težav plezal naprej pred njima. Ko sta se ustavila, da bi si malo oddahnila, se je ustavil tudi pes in ju opazoval, medtem ko mu je njegov dolgi jezik visel iz gobca. Videti je bilo, kakor da se pes smeji in pravi: »Dajta no, dvonogi bitji. Preveč sta počasna.«

Ko sta Ljubo in Bojan čez dve uri dosegla naslednji vrh, sta se odločila, da bosta psa poimenovala. Ljubo, ki mu je to šlo dobro od rok, je predlagal: »Kličiva ga Pogum.«

»To je odlično ime,« je rekel Bojan in pohvalil psa: »Pogum, dobro ti gre.«

Bojan in Ljubo sta nadaljevala pot, Pogum pa je enako kakor prej malce prednjačil pred njima. Na gorovju Balkan živi veliko kravjih pastirjev in pohodnika sta šla mimo mnogih čred krav, ki so jih varovali ogromni, nevarni psi. Včasih so renčali in lajali na njiju.

Končno sta planinca prispela do čistine, kjer sta lahko razpela šotor. Pogum je izginil. Ko sta se pripravila na spanje, sta zaslišala renčanje.

»Ali je to volk?« je vprašal Bojan.

Nato pa sta zaslišala mukanje, ko so šle mimo krave.

»Verjetno je renčal pes čuvaj,« je rekel Ljubo in zaspal.

Bojan pa ni mogel spati. Slišal je, da je okoli hodila žival in renčala. Premagala ga je domišljija in predstavljal si je, kako bo pes čuvaj srdito napadel njun šotor. Renčanje se je vse bolj približevalo. Bojan je pograbil svoj mali lovski nož. Potem pa je zaslišal smrčanje. Bojanu je odleglo.

»Še dobro«, je rekel, »Pogum se je vrnil.«

Ravno, ko je začel dremati, ga je prebudilo glasno lajanje. Pogum in pes čuvaj sta jezno lajala drug na drugega.

A Bojana ni bilo strah. »Zato nama je Pogum sledil,« si je mislil, »Bog ga je poslal, da bi naju varoval.«

Zaspal je. Naslednje jutro je Pogum izginil in se nikoli več ni vrnil. Ps 91,5 ima za Bojana nov pomen: »Ne boš se bal nočne strahote.«

Bojan ni nikoli pozabil na Poguma. Kadar ga je ponoči strah, se spomni na psa in si reče: »Bog te vedno ščiti, četudi se tega ne zavedaš.«

To četrletje bo del daru trinajste sobote pomagal zgraditi novo cerkveno stavbo za molitveni dom krajevne Krščanske adventistične cerkve Sofija Zahod v Bolgariji. Hvala, ker načrtujete darovati.

22. februar 2020

ČASTILEC

Sergej Dimitrov, 48 let, Bolgarija

Dva možaka sta prišla v bolgarsko vas Bukovlak in se napotila naravnost proti hiši 11-letnega Sergeja Dimitrova. Moža sta bila oblečena v obleke s kravato in njuni lasje so bili lepo urejeni. Očeta je bilo strah. Mislil je, da bi lahko bila policista pod krinko, ki ga bosta odpeljala v zapor.

Oče si je oddahnil, ko sta se predstavila kot adventistična pastorja. Čeprav je bila vera v tedanji komunistični Bolgariji prepovedana, je bil pastor boljši od policijskega preiskovalca.

Pastorja sta povedala, da je očetov sorodnik, ki je živel daleč stran in je bil tudi sam adventist, prosil, naj obiščeta Sergejevo sestro, ki je bila bolna.

Sergej je radovedno opazoval. Pastorja sta zbrala vso družino k molitvi. V kratkem za tem je njegova sestra ozdravela in oče je pastorja zopet povabil, da so ponovno molili. Pastorja sta bila pripravljena za več kakor le moliti.

Prispela sta s torbo polno materiala za otroška ročna dela in z otroškim svetopisemskim filmom na kolutu za predvajanje na projektorju na ročni pogon.

Pastor je poklical Sergeja in dejal: »Pojdi in povabi svoje prijatelje, da bodo ustvarjali in si ogledali film. Rada bi jih poučila o Jezusu.«

Sergej je v vasi s 3.500 prebivalci tekkel od hiše do hiše, kolikor hitro so ga nesle pete. Skrbelo ga je, da bodo začeli predvajati film brez njega. Tudi njegovi prijatelji ga niso hoteli zamuditi in zato so nekateri pritekli kar bos, spet drugi pa kar brez hlač.

V Sergejevo dnevno sobo se je zgnetlo 45 otrok in si ogledalo film. Nato so izdelovali ročna dela in prisluhnili pastorju, ki je povedal svetopisemsko zgodbo. Vsak otrok je prejel kos sladkarije. In otroci kar niso mogli dočakati pastorjevega ponovnega obiska.

»Kdaj zopet pridete, da nam pokažete film?« so spraševali.

Čez dva tedna sta se pastorja vrnila z novim filmom in s še več stvarmi za ročna dela. Sergej je tekkel od hiše do hiše, da bi povabil svoje prijatelje. Po filmu, izdelovanju in svetopisemski zgodbi je vsak otrok dobil sladkarijo. In vsi so pastorja moledovali, da bi se kmalu zopet vrnila.

Pastorja sta tri mesece prihajala vsakih 14 dni. Sergej je pozorno opazoval, kateri otroci so se odzvali vabilu in kateri ne. Šel je na dom tistih, ki niso prihajali, ter jih povabil, naj pridejo. V svoji hiši je želel več otrok, da bi bilo še bolj zanimivo.

Končno pa sta pastorja Sergeju povedala, da ne moreta več prihajati. Dala sta mu Sveto pismo in predlagala, naj nadaljuje srečanja. Poučila sta ga, kako naj pripoveduje svetopisemske zgodbe.

Sergej je še naprej vabil na srečanja na svojem domu. Nekateri otroci so se v šoli iz njega norčevali in ga porogljivo klicali »duhovnik« ter »častilec«. Nekaj dečkov mu je posmehljivo dejalo, da nikoli ne bo dobil žene, ker nobena ženska ne bo hotela kristjana za moža.

Te besede so Sergeja prizadele, toda ni se odzval. Le tiho je molil: »Bog, prosim, odpusti jim.«

Nekega dne ga je soseda poklicala, ko je šel mimo njene hiše.

»Hej, duhovnik,« je rekla »pridi noter. Moj sin umira.«

Sergej ji je sledil v hišo in našel njenega sina, ki je nezavesten ležal v postelji. Med vožnjo je namreč padel s kolesa.

Sergej je molil in naročil dečkovi mami, naj tudi ona moli. Ko je odvrnila, da ne zna, ji je naročil, naj ponavlja za njim. Ko je končala z molitvijo, je sin odprl oči.

Pozneje je Sergej družini izročil Sveto pismo, ki ga je prejel od adventističnega sorodnika, ki je živel daleč proč.

Sergej je postal prvi adventist v njihovi vasi, ko se je pri šestnajstih letih krstil. Pri osemnajstih pa je že organiziral prvo krajevno Krščansko adventistično cerkev v njihovi vasi. Cerkveno stavbo so zgradili s sredstvi, ki jih je izprosil od takratnega predsednika Generalne konference Roberta S. Folkenberga, ki je bil prav tedaj na obisku v Bolgariji.

Osem od otrok, ki so obiskovali Sergejev dom, da si ogledajo svetopisemske filme, se je prav tako krstilo in danes skupaj s svojimi otroki obiskujejo cerkev, ki jo je ustanovil. Tudi mama, katere sin je imel nesrečo s kolesom, je postala adventistka.

»Začeli smo skromno, toda mnogo ljudi se je krstilo,« pripoveduje Sergej, ki je sedaj star 48 let, »sedaj cerkev vsako soboto obiskuje 86 vernikov in mnogo prijateljev.«

To četrletje bo del daru trinajste sobote pomagal zgraditi novo cerkveno stavbo za molitveni dom krajevne Krščanske adventistične cerkve Sofija Zahod v Bolgariji. Hvala, ker načrtujete radodaren prispevek.

29. februar 2020

ZGODBA, KI JO JE TREBA PRIPOVEDOVATI

Manuel Iacono, 9 let, Italija

Italija zaseda posebno mesto v cerkveni zgodovini, saj je bila prva evropska država, v kateri so oznanjali adventistični nauk. Poljak, nekdanji katoliški duhovnik M. B. Czechowski se je krstil leta 1857 in deloval med francosko govorečimi ljudmi v severni Ameriki. Adventistov sedmega dne ni mogel prepričati, da bi ga poslali v Evropo, zato ga je finančno podprla druga adventistična skupnost. Leta 1864 je šel v valdenžansko vas Piedmonta Torre Pellice na severu Italije in tam poučeval adventistični nauk.

Zjutraj se je dveletni Manuel Iacono mami in očetu pridružil pri sobotnem bogoslužju v Krščanski adventistični cerkvi v Ragusi na Siciliji.

Popoldne so se odpravili na piknik v gozdu. Čez čas je začel Manuel s težavo dihati. Mama je potipala njegovo čelo, ki je bilo zelo vroče. Nato je Manuel pobruhal mleko po sebi. Mama je zgrabila majcenega dečka, stekla proti avtu in molila: »Bog, ti si ga ustvaril. Le ti ga lahko rešiš.« Oče jima je hitro sledil.

V avtu je opazila živo rdeče pikice po Manuelovih rokah in dlaneh. Pikice so se razširile na njegov prsni koš in hrbet. S težavo je dihal.

»Bog, ti si ga ustvaril. Le ti ga lahko rešiš.« je vsa iz sebe molila mama.

V bolnišnici je medicinska sestra Manuelu dala kisikovo masko, da bi mu olajšala dihanje. Mlada zdravnica se je spraševala, ali je bilo v gozdu kaj, kar bi ga lahko pičilo. Toda nihče na njegovem telesu ni mogel najti vbodne rane.

Manuela so zadržali v bolnišnici čez noč. Mama je ostala z njim in obupana molila. Čeprav zdravniki niso bili prepričani, kaj je narobe, je bila prepričana, da bi lahko Bog rešil njenega sina.

»Bog, ti si ga ustvaril. Le ti ga lahko rešiš,« je molila.

Dvanajst dni je minilo. Manuel je imel še vedno težave z dihanjem. Še vedno je imel vročino in rdeče pike po telesu. Zdravnica je za pomoč prosila druge zdravnike, toda nihče ni mogel ugotoviti njegove bolezni. Končno je zdravnica rekla materi, naj Manuela odpelje domov.

»Mi ne moremo storiti ničesar,« je dejala, »edino, kar nam še preostane, je molitev.«

Mama je stalno molila dvanajst dni in zopet je molila: »Bog, ti si ga ustvaril. Le ti ga lahko rešiš.«

Ko je odprla oči, je pogledala na Manuela. Nekoliko lažje je dihal. Čez nekaj ur so rdeče pikice zbledele. Vročina se je umirila.

Zdravniki niso mogli verjeti. Nihče ni mogel razložiti, kaj se je zgodilo. Vsi so dejali, da gre za čudež.

Manuel je bil premajhen, da bi se spominjal bolezni, toda pozna vsako podrobnost, ker ga mama spomni na to vsak dan. Drugim pripoveduje o tem čudežu že od tretjega leta, ko je začel hoditi v vrtec. Ves čas išče priložnost, da lahko pove o svoji osebni izkušnji.

Sedaj pri devetih letih je zgodbo povedal med svetopisemskimi nauki v šoli. Neki drug dan, ko je učiteljica govorila o molitvi, je poročal, kako so molitve njegove matere rešile njegovo življenje. Kadar se njegovi sošolci med odmorom pogovarjajo o Bogu, jim Manuel pove o Božji moči, ki se je izkazala med njegovo boleznijo. Kadar je v sobotni šoli ali na rojstnodnevnih zabavah povabljen, pripoveduje o svoji izkušnji.

»Vedno iščem priložnosti, da ljudem povem o tem, kaj je Bog naredil zame,« pripoveduje Manuel.

Zaradi njegovega osebnega pričanja so ga prijatelji prosili, da bi jim povedal kaj več o Bogu. Enemu svojih prijateljev je podaril otroško Sveto pismo. Manuel upa, da bo njegov doživljaj mnoge pripeljal k Bogu.

Leta 2016 je del daru trinajste sobote pomagal zgraditi stavbo za cerkev v Ragusi, v kateri se Manuel udeležuje bogoslužja vsako soboto. Hvala!

7. marec 2020

ŽIVLJENJE BREZ PICE

Thomas Boldrini, 7 let, Italija

Ko je bil Thomas star eno leto, mu je mama dala majhen kos sira. Pojedel ga je in nenadoma ni mogel dihati. Mama ga je hitro odpeljala v bolnišnico, kjer mu je zdravnik rešil življenje. Toda zdravnik je povedal, da ima Thomas resno alergijo na mleko.

To je bila v Italiji, kjer Thomas živi, res velika reč. Poleg tega, da Italijani radi pijejo mleko, so ljubitelji pice z mocarelo in špagetov s parmezanom. Zelo pri srcu jim je tudi sladoled in torte, ki prav tako vsebujejo mleko. Ampak Thomas ni mogel jesti nobene od naštetih jedi, saj bi to zanj pomenilo zanesljivo smrt.

Alergija je spremenila življenje njegove družine. Kadar je bil Thomas povabljen k prijateljem na rojstnodnevno zabavo, mu je morala mama pripraviti posebno torto. V sladoledarni je Thomas lahko najpogosteje naročil le kepico granite, sicilijanske sladice, narejene iz ledu in limoninega soka. Mama je vernikom v cerkvi poročala o Thomasovi alergiji in spremenili so svoje najljubše zabavne sobotne večere s picami. Še vedno so jih jedli, toda le iz testa in paradižnikove mezge. Na njih ni bilo nič sira.

Mama se je spraševala, kako bo Thomas preživel z alergijo v Italiji. Thomas se je spraševal, kako bo preživel. Vsak večer je pri družinskem bogoslužju molil za pomoč.

»Rad bi ozdravel, Jezus, da bom lahko jedel kakor drugi otroci,« je molil. Tudi mama je molila in v stik je stopila z mnogimi zdravniki ter jih prosila za pomoč. Končno je našla zdravnika iz Izraela, ki je rekel, da bi mogoče lahko naredili nekaj, kar bo pomagalo. Preizkušal je novo zdravljenje. Minili so trije meseci. Thomas in mama sta ves čas molila. Nato pa je neki dan zdravnik oznanil, da je zdravljenja konec in lahko Thomas je katero koli hrano želi.

Mama je bila skeptična in zdravnik je rekel, naj prinese torto v njegovo ordinacijo, ki jo lahko skupaj pojedjo.

Namesto tega je spekla limonino torto. Uporabila je veliko moke – 4 skodelice, kar znaša 500 gramov, in le malo mleka – 2 žlici, kar znaša 30 gramov. Naslednji dan je za Thomasa odrezala čisto majhen kos. Mama je budno opazovala, da bi videla, ali bo imel Thomas alergično reakcijo. Nič se ni zgodilo. Odpeljala ga je k drugemu zdravniku, ki je po nekaj preiskavah dejal, da je Thomas še vedno alergičen na mleko. Ko pa mu je mama poročala o limonini torti, je predlagal preizkus. Thomasu je dal polovico kozarca mleka, ki ga je moral popiti v sedmih urah v bolnišnici.

»Če se kar koli zgodi, imamo zdravilo, ki mu bo rešilo življenje,« je dejal. Thomas je počasi popil polovico kozarca mleka v sedmih urah. Nič se ni zgodilo. »Popolnoma si si opomogel,« je vzkliknil zdravnik presenečeno, »ješ lahko vse, tudi mlečne izdelke. To je čudež!« Naslednji dan je Thomas prvič v življenju za zajtrk pil mleko.

V soboto sta z mamo v cerkvi povedala veliko novico, da je Bog odgovoril na njune molitve. Verniki so se veselili, nekaj jih je od sreče potočilo nekaj solz. Tisti večer so v cerkvi priredili veliko zabavo s pico. Vsi, tudi Thomas so jedli pico s sirom. Nato pa so jedli sladoled, čeprav je bil februar in zunaj zelo mrzlo.

Danes je Thomas star 7 let in je poln hvaležnosti Bogu. Vsak večer se pri družinskem bogoslužju Bogu zahvali za njegovo dobroto. Nič več ni v skrbeh za svoje zdravje in moli za nekaj drugega.

»Hvala ti za vse, kar imam in da si mi pomagal, da sem ozdravel od alergije,« moli Thomas, »nocoj pa te prosim le za dobre sanje ali pa da sploh ne bi sanjal.«

Ve, da je Bog ozdravil njegovo alergijo na mleko in da lahko ustavi tudi neprijetne sanje.

Pred tremi leti je del daru trinajste sobote pomagal zgraditi stavbo za krajevno cerkev v Ragusi, ki je Thomasovo domače mesto. Hvala vam za dar, ki je omogočil, da so se lahko Thomas in drugi verniki preselili iz najetih prostorov v lastni molitveni dom, kjer se lahko vsako soboto učijo o Bogu in uživajo v zabavah s pico.

7. marec 2020

PRIPELJATI PRIJATELJE V CERKEV

Sung Hye Choi, 28 let, Španija

Španski pisatelj Miguel de Cervantes Saavedra velja za enega najboljših pisateljev v španščini in enega najimenitnejših novelistov na svetu. Njegova knjiga Don Kihot, ki je bila napisana leta 1605 velja za prvo moderno novelo in prevedli so jo v več kakor 140 jezikov in narečij. Za Svetim pismom je najbolj prevajana knjiga na svetu.

Sung Hye Choi je Južna Korejka, ampak tam ni nikoli živel.

Rojena je bila v južnoameriški državi Paragvaj. Njeni starši so se zaradi dela tja preselili že pred njenim rojstvom.

Čeprav nikoli ni živel v Južni Koreji, je bila v glavnem mestu Paragvaja, v Asunciónu, obdana s Korejci. Šolala se je na korejski šoli, kjer je njena mama vodila združenje staršev in učencev. Ob nedeljah jo je mama peljala v korejsko cerkev. Doma je jedla korejske jedi na primer beli riž in hobotnico.

Neki dan, ko je bila Sung Hye stara 8 let, je mama nenadoma povedala, da ne bodo več hodili v cerkev ob nedeljah.

»Ne bomo več hodili v tisto cerkev, bomo pa verovali v Boga,« je rekla mama.

Sung Hye ni imela nič proti. To je pomenilo, da bo imela več časa za domačo nalogo in nakupe. Všeč ji je bilo, kadar ji je mama dala žepnino, s katero si je lahko privoščila sladkarije in majhne igrače.

Minilo je leto in nekaj nenavadnega se je zgodilo doma. Mama je prenehala kuhati bel riž in ga nadomestila z rjavim. Namesto belega kruha so v prehrano vpeljali polnozrnatega. Mesa ni bilo več na mizi za njihove obroke.

»Kje je hobotnica?« je vprašal oče.

Mama se je nasmehnila in rekla, da želi, da bi bila njena družina zdrava.

Nato pa je mama neki dan zopet nepričakovano povedala: »Ta teden gremo spet v cerkev. Ali se spominjate, da smo v cerkev hodili ob nedeljah, ampak sedaj bomo hodili ob sobotah.«

»Zakaj ob sobotah?« je zanimalo Sung Hye.

»Ker nas je povabil nekdo iz sobotne cerkve,« je rekla mama.

Povedala je, da Sveto pismo pravi, da je sobota počitek in da se ta začne ob sončnem zahodu v petek in se konča ob sončnem zahodu v soboto. »V tem času ničesar ne kupujemo ali prodajamo,« je še dodala.

Sung Hye ni skrbelo, ker ne bi mogla ničesar prodati. Stara je bila 9 let in ni imela ničesar, kar bi lahko prodala. Rada pa je kupovala sladkarije in majhne igrače ob sobotah.

»Zakaj, mama?« je moledujoče spraševala, »zakaj se vse tako spreminja?« Izvedela je, da se je mama v šoli sprijateljila z adventistko. Ta ji je pokazala, kaj pravi Sveto pismo o čisti in nečisti hrani, zdravi prehrani in o soboti.

V soboto je mama odpeljala Sung Hye ter njena 11- in 7-letnega brata v cerkev. Sung Hye je bila zelo všeč sobotna šola. Učiteljica jim je pripovedovala zanimive zgodbe in vsakemu otroku, ki se je na pamet naučil svetopisemsko vrstico, izročila pisano nalepko. Sung Hye si je želela nalepko.

Doma se je začela zbujati ob 5-ih, veliko prej kot kdor koli drug, da bi se na pamet naučila zlato vrsto za tisti teden. Nato je v soboto povedala zlato vrsto na pamet in dobila nalepko. Bila je zelo srečna.

Čez čas se je mama krstila. Tudi Sung Hye, njen oče in brata so se krstili. Danes Sung Hye študira na Adventističnem kolidžu Sagunto v Španiji. »Rada bi bila kakor adventistka, ki je mammo pripeljala k Bogu,« pripoveduje Sung Hye.

Leta 1981 so z delom daru trinajste sobote zgradili ženski študentski dom na kolidžu, ki ga obiskuje Sung Hye. Del daru to četrletje pa bo pomagal pri gradnji teološke fakultete v Saguntu.

21. marec 2020

DEČKOVA VERA

David Lucas Dolete Druga, 10 let, Španija

Devetletni David Lucas Dolete Druga je imel mnogo vprašanj.

»Od kod izvirajo ljudje?« je vprašal očeta, »Zakaj smo tukaj? Zakaj ti praviš, da nas je ustvaril Bog, učitelj pa pravi, da smo se razvili iz opic?« Oče je Davida učil, da je ljudi ustvaril Bog, toda deček je bil izpostavljen drugačnim razlagam v javni šoli, ki jo je obiskoval v španski prestolnici Madridu.

Oče je bil zelo vesel, ko so zapustili Madrid, da se je lahko izšolal za pastorka na Adventističnem kolidžu Sagunto. Na posestvu tega kolidža so imeli tudi osnovno šolo, kjer bi se David lahko učil o stvarjenju iz Svetega pisma. Toda mesec pred začetkom šolskega leta je oče izvedel, da nimajo dovolj vpisnih mest v 4. razredu, da bi lahko sprejeli še Davida. Mnogo staršev je otroke vpisalo na čakalno listo za 4. razred in David je bil med zadnjimi na seznamu.

»Molimo za to,« je predlagal oče. Pri večernem bogoslužju so oče, mama in David skupaj molili, da bi se Davidu omogočilo obiskovati adventistično šolo. Molili so vsak dan ves mesec. Nato pa je ravnatelj očetu povedal slabo novico. »Žal, nimamo prostora za Davida.«

David se je moral vpisati v javno šolo. Družina pa ni obupala. Oče, mama in David so še naprej molili, da bi David lahko obiskoval adventistično šolo. Minil je mesec, potem dva. Mama je prenehala moliti za šolo. Tudi oče ni več molil. »Očitno ima Bog načrte z Davidom v javni šoli,« je dejal oče, »mogoče mora biti dobra priča sošolcem.« David pa ni prenehal moliti. Vsak večer se je pri družinskem bogoslužju Bogu zahvalil za očeta in mater ter molitev zaključil z besedami: »Bog, če ti želiš, da se vpišem na adventistično šolo, mi, prosim, zagotovi mesto v 4. razredu.«

Očeta je skrbelo. Ni želel, da bi bil David razočaran.

»Ne priganjaj Boga,« je rekel sinu, »Bog nam ne odgovarja vedno tako, kakor mi želimo.«

Toda David je še naprej molil. Oče je izvedel, da je četrtošolec zapustil adventistično šolo. Pohitel je k ravnatelju, da bi poizvedel, ali bi se lahko David priključil 4. razredu.

»David je na šoli dobrodošel,« je dejal ravnatelj, »toda ne bodite prehitro veseli, saj mora dobiti dovoljenje mestnega šolskega sveta, da se lahko iz javne prepíše na adventistično šolo. In v tem času šolskega leta je zelo težko dobiti njihovo dovoljenje.«

Oče in mama sta se odločila, da bosta poskusila, toda v pisarno mestnega šolskega sveta sta se odpravila z le malo vere. Čez 40 minut sta imela papirje za prepis. David je lahko šel v adventistično šolo. Ko sta zapuščala pisarno mestnega šolskega sveta, sta se ustavila, da bi molila. »Kaj je človek, da se ga spominjaš, sin človekov, da ga obiskuješ?« je molil oče in uporabil besede Davidove molitve iz Ps 8,4. »Vse to si nam dal kljub naši majhni veri. Ti poskrbiš za vse.«

David je bil doma, ko sta mama in oče prispela.

»Poglej tole,« je dejal oče in držal papirje za prepis, »tako čudovit je Bog. Tako je odgovoril na tvojo molitev.«

Ogromen nasmeh se je narisal na Davidovem obrazu in od sreče je začel skakati po hiši. »Molimo še enkrat,« je dejal oče, »zahvalimo se Bogu.« David je sklonil glavo in molil: »Hvala ti, Jezus, ker si uslišal mojo molitev. Pomagaj mi, da mi bo dobro na novi šoli.«

Ko je odprl oči, je pogledal očeta: »Ali se greva igrat nogomet?«

Danes David obiskuje šolo, ki je le nekaj korakov oddaljena od učilnic, kjer se oče šola za pastorka na Adventističnem kolidžu Sagunto. To četrletje bo del daru trinajste sobote pomagal zgraditi novo poslopje na teološki fakulteti s posebnim muzejem o stvarjenju za šolarje. Hvala, ker načrtujete radodaren prispevek, zato da se lahko David in drugi šolarji učijo o stvarjenju.

Oče je menil, da bi David lahko bil dobra priča v šoli. Vprašaj otroke, na katere načine so lahko dobre priče svojim sošolcem, ne glede na to, v katero šolo hodijo. Povej otrokom, da so lahko dober zgled tudi svojim staršem. Oče po imenu Laurentiu Stefan Druga je rekel: »Naučil sem se pomembne lekcije. Tudi ko sem sam izgubil vero in prenehal moliti, je moj sin še vedno molil. Namesto da bi jaz bil zgled njemu, je bil on meni.«

28. marec 2020

ČUDEŽNA DEŽELA

José López, 90 let, Španija

Ravnatelj José López je imel zelo veliko delo pred sabo. Krščanska adventistična cerkev je želela kupiti zemljišče za novo šolo v Španiji in njegova naloga je bila poiskati ga.

Toda kje? Ravnatelj je začel iskati okoli španske prestolnice Madrida. Zemljišče je bilo dobro, toda njegova cena je bila veliko višja kakor 3,5 milijona pezet, ki jih je imel na voljo.

José je nato iskal okoli Barcelone, ki je drugo največje špansko mesto. Tisto zemljišče je bilo v redu, ampak tudi njegova cena je znašala veliko več, kakor je lahko plačal.

Nato je José iskal okoli Valencie, tretjega največjega mesta v Španiji. To zemljišče je bilo bližje njegovemu domu, ker je bil ravnatelj šole Krščanske adventistične cerkve, ki je izvajala pouk v cerkveni stavbi v Valencii. Cerkvena stavba pa je bila premajhna. Tam se je šolalo mnogo študentov za pastorge in potrebovali so večjo stavbo.

José je iskal okoli Valencie in za pomoč prosil tudi nepremičninske posrednike. Povedali so mu, da zemlja v okolici mesta stane veliko več, kakor ga ima.

Neki dan je nepremičninski agent Joséju predlagal, naj si gre ogledat zemljišče, ki je bilo 30 kilometrov oddaljeno od Valencie.

Joséju je bilo všeč, kar je videl. Zemljišče je bilo na hribovitem podeželju. Del ga je prekrival gozd mogočnih zelenih borovcev, kar je bilo odlično za pohode in kampiranje. Najpomembneje pa je bilo, da je glavni del zemljišča zajemal rožičeve nasade in oljke. José je vedel, da bo to idealen prostor za šolo.

Nepremičninski agent je videl, da je Joséju zemlja všeč.

»To je čudovito mesto,« je dejal, »toda posvariti vas moram, da je drago.«

Lastnica zemljišča, starejša ženička osemdesetih let, je želela ogromno vsoto 4,5 milijona pezet, kar je za milijon presehalo znesek, ki ga je imel José.

José se je srečal z lastnico.

»Zelo nam je všeč zemljišče,« ji je rekel, »toda predrago je. Imamo le 3,5 milijona pezet.«

Gospa je za trenutek pomislila, nato pa dejala: »Dovolite, da se danes popoldne pogovorim s hčerami. Umrli mož je namreč postavil nekaj pogojev za prodajo zemljišča.«

Gospa se je na samem pogovorila s hčerama, ki sta že obe šteli okoli 50 let. Spomnili sta jo, da je oče postavil nekaj pogojev za prodajo zemljišča, preden je umrl.

»Ali se spomniš, da oče ni želel, da bi zemljišče prodali, če ne bo namenjeno za šolo,« ji je rekla hči.

Gospa se je zopet srečala z Joséjem.

»Za kateri namen kupujete zemljišče?« ga je vprašala.

»Ustanoviti želimo šolo,« ji je povedal José.

Gospa je bila presenečena. Tega odgovora ni pričakovala. Že nekaj let je poskušala prodati zemljišče, toda neuspešno, saj nihče ni želel odpreti šole.

»Koliko denarja ste rekli, da imate na razpolago?« ga je vprašala.

»3,5 milijona pezet,« je odgovoril.

Trenutek je premišljevala, nato pa dejala: »Moje hčere želijo prodati za 4,5 milijona. Toda jaz sem že stara in bi rada dočakala, da se moževe želje uresničijo. Ker želite odpreti šolo, se bom zopet pogovorila s hčerama.«

Gospa se je spet pogovorila s hčerama in se nato še enkrat srečala z Joséjem. Bila je sumničava, ali želi José resnično ustanoviti šolo.

»Rada bi se prepričala, da resnično nameravate zgraditi šolo,« je dejala. »Zemljišče vam prodam za 3,5 milijona, toda podpisati morate zavezujočo obljubo, da ga boste zagotovo uporabili za šolo.«

José ni mogel verjeti, kaj sliši. Skoraj bi izgubil tla pod nogami zaradi šoka. Bil je presenečen, da je lastnica pripravljena tako zelo spustiti ceno.

Gospa pa je nadaljevala: »Moj mož je bil učitelj, njegove želje in sanje pa so bile, da bi na tem zemljišču zgradili šolo. Zemljišče je bilo dolga leta prazno. Toda sedaj lahko mirno umrem, ker bodo sanje mojega moža uresničene.«

José se je v tistem trenutku zavedel, da je Bog izbral to zemljišče za šolo veliko prej, preden ga je Krščanska adventistična cerkev sploh začela iskati.

Tri leta po nakupu zemljišča, leta 1974, so odprli Adventistični kolidž Sagunto. Danes je na zemljišču več kakor 700 šolarjev in študentov, ki se šolajo na osnovni, srednji in glasbeni šoli ter teološki fakulteti za študente teologije in bodoče pastore.

Dr. José López sedaj šteje 90 let in živi v domu upokojencev v bližini Adventističnega kolidža Sagunto, ki je bil zgrajen z darom trinajste sobote leta 1981.

Med pripovedovanjem so ga prevzela čustva, ko se je spominjal trenutka, ko je lastnica povedala, da bo zemljišče prodala, če je namenjeno za ustanovitev šole. »To je bil čudež!« je dejal.

Adventistični kolidž Sagunto je prenatlačen s študenti in potrebuje novo poslopje za teološko fakulteto. Del daru trinajste sobote tega četrtega ga bo pomagal zgraditi.

Hvala za dar, ki bo pomagal Adventističnemu kolidžu Sagunto. Hvala tudi, da imate v mislih še druge pomembne projekte trinajste sobote v Bolgariji, Nemčiji, Češki in Slovaški. Molimo za Adventistični kolidž Sagunto in druge projekte.